

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG

Elnök

Balog Zoltán miniszter úrnak
Emberi Erőforrások Minisztériuma

Budapest

Iktatószám: M-7823/2012

Tisztelt Miniszter úr!

A Heti Válasz május 24-i számában „Nem nyugszunk bele” címmel Stumpf András beszélgetést közölt veled. Ezt az interjút olyan fontosnak tartottad, hogy miniszteri honlapodra is feltetted. Mivel név szerint és kiemelten foglalkozol személyemmel, egyházzal, valamint szociális és oktatási tevékenységünkkel, a líd-szövegben pedig az újságíró megállapítja, hogy beszélgetőpartnere „a miniszterelnök első gyerekeit keresztelő Iványi Gábort...nem veszi komolyan” illendő, sőt elengedhetetlen, hogy nagy nyilvánosság előtt tett kijelentéseidre magam is a nyilvánosság lehetőségeit keresve reagáljak.

Néhány előzetes megjegyzés.

A megszólítás közvetlennek tűnő formáját azért választottam, mert kár volna úgy tennünk, mintha nem ismernénk egymást már a rendszerváltás előtti időkből. Mindketten tagjai voltunk a Majsai Tamás szerkesztette *Egyház és Világ* című folyóirat alkotóközösségének. Jó kapcsolatot ápoltam azzal a Vályi-Nagy Ervin körül csoportosuló, fiatal, főleg református teológusokból álló körrel, (sőt volt, hogy helyet biztosítottam tanácskozásaitok számára, még nemzetközi találkozó alkalmával is) melyhez te is tartoztál. A rendszerváltás utáni friss és még egymást tisztelő időszakban gyakran kaptam meghívást az Európai Protestáns Magyar Szabadegyetem üléseire, ahol többek között te is gyakran megfordultál. E társaságot élénken érdekelte az a szociális munka, amelyet teológiai megalapozással szegények között végeztem. Természetes volt az is, hogy bár lassan kirajzolódtak politikai ízlésünk eltérései, életed egy nehéz időszakában szívesen láttalak egy szemeszterre a Wesley János Lelkészképző Főiskolán, ahol újszövetségi exegézist tanítottál. Egy előadásodra, melyen a szinoptikus evangéliumokban található adógarasról szóló történetet elemezted, rektorként udvariasságból be is ültem. Máig emlékszem tanulságos magyarázatodra arról, hogyan ébreszti fel Jézus a provokátorai lelkiismeretét, akik az államellenesség csapdájába akarják becsalogatni, s a Mester miként leplezi le a képmutatást az egyikük zsebéből előkerülő „istenként imádandó” császár arcképével díszített pénz birtoklásában. Teljesen egyetértettem veled, hogy az kerül csapdába, aki alkut köt a császárral, mert egyre inkább nehezebbé esik majd megadni Istennek is azt, ami Neki jár.

Amikor Mádl Ferenc köztársasági elnök úr hivatalát vezetted, te ajánlottad figyelmébe azt a széleskörű szociális munkát, melyet az Oltalom Karitatív Egyesületen és a vele kezdettől együttműködő egyházunkon, a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösségen keresztül végeztünk. Az elnök úr el is jött az egyház fenntartásában működő, hatalmas Fűtött utca nevű hajléktalan-ellátó intézményünkbe (működése alatt a látogatásai az ünnepekhez kötődően

megismétlődtek, sőt a hajléktalanok iránti figyelmességéből mindig ajándékot is hozott), s ennek nyomán 2003-ban kiterjedt szociális munkánk elismeréseként a Magyar Köztársaság Elnökének Arany Érdemérme címet adományozta nekem. Te is ott voltál az ünnepélyes állami eseményen a Sándor-palotában, és velem örültél. Eszedbe nem jutott, hogy egyházunk méretéhez képest túl nagy az intézményi hálózatunk. Tevékenységünk minőségét láttad, azt, hogy az a munka, amit a hajléktalanok szociális és egészségügyi ellátása, valamint a szegények oktatása terén egyházunk kifejt, példaértékű.

Megjegyzem itt, hogy sem én, sem Egyházunk nem a rendszerváltás óta végez szociális munkát és szegénygondozást. Bizonyára emlékszel rá, hogy Solt Ottíliával és másokkal alapítottuk a 70-es évek végén a SZETÁ-t, a Szegényeket Támogató Alapot, melyet a rendőrség folyamatosan üldözött. De szórványlelkésként, már a hetvenes évek második felében, az akkori egyházi üldöztetésünk idején is, Szabolcs-Szatmár-Bereg megye, Borsod-Abaúj-Zemplén, Nógrád, Baranya és Pest megye szegény- és cigánytelepein lelkipásztori munkám meghatározó része volt a nélkülözők mindennapi szükségeivel való törődés. Éppúgy nem láttam feszültséget az igehirdetés szolgálata és az aktív szociális tevékenység között, mint ahogy ma sem látok. Miért is lett volna vagy lenne ez így? Hiszen Jézus vagy apostolai működési engedélyét is be lehetne ma visszamenőlegesen vonni azon érvelés alapján, hogy „nem elsősorban egyházi-vallási tevékenységet folytatnak”. Mikor Jézus kiküldi „tucatnyi” apostolát (ugyanígy mikor a „néhány tucatnyival” több – hetven - tanítványát indítja útnak) megparancsolja nekik (ld. pl. Máté 10,1-16), hogy a tanítás és vigasztalás mellett betegeket gyógyítsanak, poklosokat tisztítsanak, és egyéb szociális tevékenységet folytassanak. Amikor Keresztelő János a börtönben (Lukács 7,18-22) válságba kerül, és tanítványai által kérdést intéz Jézushoz: vajon „te vagy-e az eljövendő vagy mást várjunk?”, akkor Ő nem tantételeit sorolja fel, hanem ezt üzeni: „a vakok látnak, a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak, a süketek hallanak...” stb., Tanítói körútjára indulva, első, küldetését magyarázó beszédjében Jézus Ézsaiást idézi a kapernaumi zsinagógában: „az Úr lelke van énrajtam...felkent..., hogy...a foglyoknak szabadulást hirdessek...”, s a direkt „vallási tevékenység”, az igehirdetés, csupán ennyi: „ma teljesedett be ez az írás...”. Amikor pedig a kereszthalálhoz közeledve Jézus az utolsó prédikációját mondja, a végső ítéletről szólva felidézi az Isten trónja előtti majdani beszámoltatást, ahol senkit nem katekizmusból vagy vallási hovatartozásáról és egyházának taglétszámáról faggatnak, hanem hallaniuk kell a Mester egyszerű szavait pozitív és negatív kifejtésben (Máté 25,31-46): „éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; Meztelen voltam, és felruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám...”. Vagy nem adtatok és nem jöttetek el. Nincs más alternatíva. Nem részletezem tovább. Szeretném általában véve kijelenteni, hogy hamis az új egyházi törvényetek azon törekvése, amely mesterségesen szétválasztja az úgynevezett „elsősorban” egyházi tevékenységet (melyet kegyesen engedélyeztek kinél egyházi, kinél egyesületi formában) és a gyakorlati teológiát (melyet csupán politikai alapon kiválasztott egyházak esetében támogattok). Ez nem biblikus, sem nem igazságos és nem is hasznos. A világnak, és így a Magyarország elszegényedett térségeiben szenvedő embereknek, az evangélium szavaira elsősorban a *szolidaritással együtt* van szükségük. E szolgálat megvalósulásában az államnak természetesen óriási szerepe van. De az „állam” nemcsak azokat jelenti, akik szerinted engem nem vesznek komolyan, hanem azokat is, akik egyre kevésbé tudják érdekeiket képviselni, életüket fenntartani, sőt olykor megmenteni.

Van, amivel a veled készült riportban egyetértek.

Szívemből beszélsz, amikor azt mondod, hogy „ahol minden keresztény vagy nemzeti, ott a végén semmi sem az”, és ezért tetszik, hogy az általad vezetett minisztérium nevét „Nemzeti”-ről „Emberi”-re keresztelted. Bevallom, engem is zavar a nemzetieskedés, a két világháború közötti jelképek lobogtatása, a szomorú trianoni tragédia felelőtlen feszegetése és az a kirekesztés, amellyel egyesek az ország egyik felét magyarnak és nemzetinek, míg a másikat idegennek, idegenszívűnek, ellenségnek bélyegzik. Egyetlen olyan nemzet sem állhat meg a

lában, és érhet el tartósan sikereket, mely belharcokban emészti önmagát, és legázolandó ellenséget lát ott, ahol szövetségest kellene keresnie.

Csak Isten áldását kérhetem arra a törekvésekre, hogy „minden gyerek kapjon nemcsak ebédet, hanem odafigyelést és lehetőséget, hogy a szociális hátrányokat maga mögött hagyhassa...”. Teljes szívemből egyetérték ezzel. Személy szerint engem és egyházamat, a közoktatásban való szerepvállalásunk során is mindig és kizárólag ez a cél vezérelt. Soha nem támogattuk és nem akartuk, hogy az egyházak (akár a miénk is) *a közoktatásban meghatározó módon részt vállaljanak*. De a felzárkóztatás, a legszegényebbek érdekében való földi és mennyei források mozgósítása, az más.

Több más dologban ugyanakkor még feltételesen sem értek veled egyet, sőt ezeket részben vissza is kell utasítanom.

1.

Először, is elkövettem-e bármiféle hibát azzal, hogy nem titkoltam: én kereszteltem az Orbán család első két gyermekét. Ezzel kapcsolatban arról is elmondanám a véleményemet, hogy az én ilyen vagy olyan lelkipásztori magatartásom egy jogállamban szerepet játszhat-e abban, hogy egyházam, a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség megőrizheti-e egyházi státuszát.

Szavaid nem kötődnek a tényekhez, amikor ezt mondod: „ízléstelennek tartom, ha valaki végigturnézza a médiát azzal, hogy ő keresztelte a kormányfő gyerekeit”. Nem turnéztam végig a médiát sem ebben, sem más ügyben soha. A média (ha hagyják) éli a maga életét, és megfogalmazza azokat a kérdéseket, amelyekre az emberek kíváncsiak. Senkit nem hívtam fel, nem kerestem meg, senkinek nem súgtam a fülébe, hogy én kereszteltem a kormányfő két gyermekét. A hír viszont igaz. Miért kellett volna ezt a tényt eltitkolnom? Nem gyónási titokról volt szó. A sajtót a dolog akkor kezdte érdekelni, amikor kiderült, hogy egyházam, a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség is azok között a felekezetek között van, melyeket kormányok ki akar lökni az egyház státuszából. Az embereket jogosan izgatta, hogy többek között azzal az egyházzal szemben is művelitek ezt, melynek értékrendje és szertartása ráadásul korábban kétszer is megfelelt az igényes szülők ízlésének, s nem értették, miért ilyen ellenséges a hatalom érintett embere.

Miután magadat, mint lelkipásztort jelölted meg velem szemben pozitív ellenpéldaként („milyen lelki vezető az, aki a rábízott hívók lelki életéről nyilatkozik? Én sosem tennék ilyet, mert komolyan veszem a lelkészi hivatást”), engedd meg, hogy felhívjam a figyelmedet: felháborodott érvelésed alapján ugyanígy nem lehetne komolyan venni az ősegyházban Fülöp evangelistát, és vissza kellene vonni visszamenőlegesen is a működési engedélyét, hiszen bár egy néptelen úton keresztelt meg egy etióp főminisztert, ezt, sőt beszélgetésük részleteit is, a nyilvánosság elé tárta (Apcsel 8,27-39). Nem járna jobban a római hadsereg helyi főtisztjét és háza népét megkeresztelő Péter apostol sem (Apcsel 10,47kk). Nem úszná meg Ananiás atyafi sem, aki nem kisebb személyt részesített a keresztség szentségében, mint a damaszkuszi úton Saulusból Paulussá lett apostol fejedelmet. Sőt maga Pál is valószínűleg legfeljebb egyesületi elnökként funkcionálhatott volna tovább, miután beszámolt róla (1 Korinthus 1,13-17), hogy ő keresztelte Krispust és Gájust, illetve „Stefana háza népét” is. Az Orbán gyerekek keresztelése nyilvános istentiszteleten (és nem titkos összejöveten) zajlott, sok ember szeme láttára. Így helyes. Hiszen ez, protestáns felfogás szerint, alapvetően közösségi és hitvalló esemény. Azt hiszem, egyedül az a bajotok a dologgal, hogy a szertartást én végeztem. Az pedig arról árulkodik, hogy valaha sokféle értékről egyféleképpen gondolkodtunk. Én nem változtam azóta sem. Hogy jobb lelkész vagy-e, mint én, ezt nem tudom. Mindketten Istennek adunk majd számot. De nem is ez a kérdés most, hanem, hogy jó miniszter vagy-e. Megengedheted-e magadnak ágazati kormánytagként annak szó nélkül hagyását, hogy a műveletlen és nevetlen

újságíró így fogalmazzon: „Az ifjú Orbánokat ezek szerint kamuegyház keresztelte?” Nem igazítottad helyre, csak azt magyaráztad el, hogy „a keresztség akkor is érvényes, ha egy bába végzi”. Ha jól értelek, egyházunk likvidálása az én „indiszkrecióm” büntetése. Így fogalmazol: „...a lelkészi hivatást [.A]ki nem veszi komolyan, az pedig miért csodálkozik, hogy az állam meg őt nem?”

2.

Nem igénylem, hogy komolyan vegyen engem az állam vagy akár te. De az példátlan és elfogadhatatlan, hogy ilyen vélt sérelmen felgerjedve fosztotok meg bennünket nem kevés szenvedés árán, jóval a rendszerváltás előtt szerzett polgári és politikai jogainktól. Jól ismered a történetet a hetvenes évek Magyarországi Metodista Egyházáról és arról, hogy az Állami Egyházügyi Hivatal beavatkozásaival szemben szót emelő metodista lelkészeket (köztük engem is) hogyan fosztották meg tisztségüktől, hogyan zaklatták rendőrileg és bírósági úton, kilakoltatásokkal, templomelvétellel, hogyan prédikáltam éveken át a lelakatolt, majd eldózerolt istentiszteleti hely előtt az utcán, és hogyan kaptunk többen (én is) felfüggesztett börtönbüntetést. Megemlítem, hogy az a sokat kárhozott kommunista, ateista állami hatalom (mely az alkotmányában a vallásszabadságot szintén biztosította minden állampolgára számára) arra soha nem vetemedett, hogy egyházakat tiltson be. Igaz egyes lelkészeket üldözött, így bennünket is. Egyházaknak egyesületté való visszaminősítése és kommunistagyanú miatti üldözése viszont a sötét Horthy-érában történt meg.

Ti alkotmányellenesen és a nemzetközi jognak is fittyet hányva fosztottatok meg bennünket (és velünk együtt sok más közösséget) több évtizede szerzett és tisztességekkel gyakorolt jogainktól, és arra kényszerítetek, hogy új elismerésért folyamodjunk. Az újságíró kérdése hozzád: „Ön szerint tehát nem egyház, amit Iványi vezet?” Válaszod: „Nyitott a lista, lehet jelentkezni.” Ez megtörtént már, és mondva csinált okokra hivatkozva, noha még korlátozó és alaptörvényeket több ponton sértő egyházi jogszabályotoknak is mindenben megfeleltünk, indoklás nélkül lökött vissza bennünket a parlament Fidesz-KDNP és Jobbik többsége. Önmagában abszurd, hogy egy politikai testület dönti el, kinek ad meg egy mindenütt a világon szigorú jogszabályokhoz kötött jogot és kinek nem, és határozata ellen nincs mód fellebbezni. Arra kényszerítetek bennünket, hogy egyesületként regisztráltassuk magunkat, de itt a bíróság országszerte megalázó módon dobálja vissza a jelentkezéseket, fenntartva vesszőfuttatásunkat.

Az interjúból azt is megtudni (nem cáfoltad a kérdező riporter szavait), hogy Szászfalvi László (akinek tudására ezután is számítás) -- s hozzád hasonlóan református lelképásztor, majd államtitkár volt – az, „aki menedzselte...”, hogy az Orbán Viktor első gyerekeit keresztelő Iványi Gábor egyháza nem egyház többé”. Ennek fényében kell látni azt az állításodat: hogy egyház vagy vallási egyesület-e a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség, az még nem eldöntött dolog. Mint mondtad „nyitott a lista, lehet jelentkezni”. Tehát azért vettétek el jogainkat, hogy egy nyitott listára újra megpróbálhassunk visszakapaszkodni. Szászfalvi László nem azt menedzseli, hogy az, aki megfelel a szabályoknak, megőrizhesse a jogait, hanem azt, hogy miként lehessen elvenni tőle azokat. Ezek után úgy tenni, mintha „keletkezett” volna „néhány átmeneti helyzet”, amit orvosoltok majd, ahogy ezt külföldi barátainknak is állítólag mondtad, csupán megtévesztés. Molnár Ferenc irodalmi párhuzamával élve, a (református lelki)Pásztor testvérek elveszik színes eszközeinket, majd kicsavarják kezünkből zászlónkat, végül pedig meg is fűrösztönek bennünket, mert ők az erősebbek. Közben, „azt hiszik, hogy istentiszteletet cselekszenek”.

A „Krisztus ítélőszéke előtt” nemcsak azért kell számot adnunk, hogy szemforgató titkolózással kezeltünk-e egyes keresztséggel kapcsolatos, mindenki által ismert tényeket, hanem hogy miként bántunk felelős személyként mások alapvető jogaival.

A már idézett újságírói kérdésre („...tehát nem egyház, amit Iványi vezet?”) a másik válaszod ez: „Mégis: valóban helyes arány, ha egy néhány tucat fős vallási közösség tart fenn több százmillió oktatási és szociális szolgáltatást?”

Először is valószínű, hogy a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség „néhány tucat fős vallási közösség” volna (egyébként több, nálunk lényegesen kisebb és sokkal rövidebb ideje működő egyházat nyilvánítottak elismert egyházzá). De ha -- tegyük fel -- így volna is, megfélemlíthet-e arról, amire fentebb is hivatkoztam, hogy Jézus egy tucat apostolt, majd további „néhány tucat” (hetven) tanítványt küldött szét egy országos, átfogó szociális, egészségügyi, tanító és lelki tevékenység folytatására. Végül nem egészen egy tucat apostolának mondta a mennybemenetel alkalmával, hogy: „elmenvén tegyetek tanítvánnyá *minden* népeket.” (Máté 28,18)

A te szavaiddal élve: „vajon helyes arány”, ha egy a szegényteljes halálon és munkája teljes szétesésén csak alig túljutott valaki nem egészen egy tucat embert az egész világ evangelizálására és szolgálatára küld el? Bizony, a feltámadott Jézus is hiába próbálkozna a mai Magyarországon egyháza működtetésével.

Mint a bevezető gondolatokban említettem, nem most, nem a második évezred után kezdtünk el segítő szolgáltatást működtetni, még csak nem is a rendszerváltáskor, és nem a SZETA alapításával. Hagyományosan mindig így értelmeztük szolgálatunkat. A Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség mind szociális, mind egészségügyi, mind oktatási téren figyelemreméltó munkát végzett eddig. Olyan átvállalt állami feladatokat láttunk el, melyekért sem a református, sem más egyházak nem tülekedtek.

Szociális téren mind a fővárosban, mind országosan már letiltottak kiegészítő támogatásunkat. Most a legszegényebbek számára általunk működtetett sikeres iskoláink vannak soron. Igaz ugyan, hogy azt nyilatkozod „ebben az intézményrendszerben egyébként vannak értékes elemek, ezekről megállapodást kell kötnünk”, ennek azonban semmi nyoma. Folyik kivézetésünk és ellehetetlenítésünk. Pedig pontosan tudhatod, hogy azoknak a gyerekeknek a százait látjuk el, „akik jöttek a nagy nyomorúságból” és elhitték, hogy ez az ő hazájuk is, abban bíztak, hogy ők is válhatnak valakivé. Nagyon sokan közülük leérettségiztek vagy szakmát szereztek, a többiek pedig most szedhetik a sátorfájukat.

Kis kitérő erejéig hadd szóljak itt még a költségvetései finanszírozás gyakran tudatosan is félremagyarázva pertraktált ügyéről. (Nem vesztegetek szót itt most a „bizniszegyház” eleve hamis és megbélyegző, az új törvény megalkotását indokló állításaitokra.) Rendszeresen hallható az az álszent érvelés, hogy Magyarországon teljes hitéleti szabadság van, ami azonban nem tévesztendő össze azzal, hogy az állam szuverén belátása szerint állapotodhat meg egyes vallási közösségekkel a különféle közfeladatok költségvetésileg támogatott szolgálatainak az átvállalása felől. Ehhez az érvehhez most Te is sietnél csatlakozni, kijelentve, hogy Iványi "közössége hitbeli értelemben [... egyház], s gyakorolhatja is a hitét." E megjegyzésed álságos voltához itt egy észrevételt teszek csak: e nézettel szinte teljesen egyezően gondolkodtak és cselekedtek a doktriner kommunisták is, akik minden alkalommal hitet tettek a vallásszabadság emberi jogi alapelve mellett, ám (lásd "elsősorban" és "nem elsősorban" egyházi tevékenység) a hívő közösségeknek, egyházaknak csak egy bizonyos körét és élcsapatát kívánták közéleti, társadalmi szerepkörben is elfogadni. (A végrehajtás eszköze akkor a rendőrség volt, ma a törvényhozás és a fiskális eszközrendszer.) Az általad is támogatott rendszerváltással a helyzet mindenesetre alaposan átalakult. Magyarország jogállammá vált, amelyben a vallásszabadságot a civilizált világ filozófiája szerint definiálták, ami ugyebár nem csak a vallási tanítások szerinti templomi áhítatot és liturgizmust jelenti, de azt is, hogy egy vallási közösség tagjai felnőtt jogi

személyiségként, a más szerveződésekkel azonos feltételek mellett (ilyen vagy olyan irányú politikai szempontoktól függetlenül) vehetnek részt a társadalom életében. Az oktatási és szociális intézmények magyarországi körülményeiből adódóan az egyházak a rendszerváltást követően a jogbiztonság keretei között vállalhattak át az államtól ún. közfeladatokat. Addig, amíg Ti most másodszorra is hatalomra nem jutottatok, egyik közösségnek sem kellett soha feltételeznie, hogy a demokratikus jogelveknek elkötelezett világban szolgálatának gyümölcseit egyszer csak semmisnek nyilvánítják, addig elért eredményeit elveszik tőle, és másnak adják. (Már tavaly nyáron felszólítottak hivatalaitok, hogy adjak teljes kimutatást szociális intézményeinkről és nyilatkozzam, kinek adom át őket.) Végül, mindezt kiegészítendő, kérdezik tőlem némelyek, hogy ha nem kötelezem el magam látványosan egyik vagy másik kormányzat mellett, nincs-e rossz lelkiismeretem – az adógaras bevezetőben idézett példázata szerint – a kormányzattól érkező költségvetési pénzek intézményeink fenntartására való elfogadásakor. Azt felelem becsülettel: nincs! Ezek a pénzek ugyanis nem egy-egy kormányzati garnitúra magántulajdonát képezik, hanem annak az államnak az aktuálisan megválasztott politikai ügyintézők által csak kezelt értékeit, amely néphez mi is tartozunk, és amely társadalom érdekében a mi és mások közösségei is végezni próbálják a maguk szolgálatát Isten Országának a nagyobb dicsőségére.

4.

Végül néhány szót arról, hogy az újságíró fontosnak tartotta utolsó témaként felhozni a három éve már ugyanebben a lapban (lásd A szegénység vámszedői. Stumpf András.2009.02.25.: <http://hetivalasz.hu/>) már kifejtett, „cigánybűnözésről” szóló meggyőződésedet. Véleményed már akkor is megütközést keltett bennem, és most is határozottan ellentmondok neked. Kijelentéseidnek különös súlyt ad, hogy felelős, magas beosztású kormánytag vagy. Azzal próbálsz ezt a képtelen és hamis fogalmat megvédeni és indokolni, hogy szerinted „persze van ’keresztény álszentség’ és ’zsidó nagytőke’, és léteznek a világon különféle nemzetiségű ’maffiák’ is”. Szerinted nemcsak a szegénységnek, hanem bizonyos bűncselekményeknek is „van roma arca”. Érdekes teológiai disputát folytathatnánk arról, hogy milyen nemzetiségű volt az a bűn, amit Ádám és Éva őszüleink elkövettek, és hogy a hamartológiának (a bűnről szóló tanításnak) van-e nemzetiségi dimenziója. Szerintem nincs. A bűn és minden büntípus, amit a Biblia felsorol teljesen egyetemes és alapvetően emberi.

Miniszter úr! A felsorolt szópárok közül a „keresztény” esetben alapvetően egy szociológiailag értelmezhető összefüggésre gondolunk, amelynek nincs faji dimenziója (hiszen bármely emberi „rassz” tagja is kereszténnyé lehet) miközben a tőkével párosított „zsidó” előtagú konstrukcióhoz és még inkább a „cigány” jelzővel operáló szópárhoz már igen komoly, a rasszizmust tápláló felhangok tapadnak (az ilyen meggondolatlanul elejtett megjegyzéseknek különösen is jelentős súlyuk van egy olyan korban, amelyben az egyértelműen antiszemita Horthy, Nyírő, Prohászka, Wass, Szabó és mások, valamint korszakuk méltatlan rehabilitálása zajlik). Nincs „cigánybűnözés”, de létezik a szegénység kriminalizálása, hajléktalanok üldözése, súlyos pénzbírsággal vagy börtönnel fenyegetése, ha kukából mernek táplálkozni, vagy ha az utcán aludnának. Szégyen! És létezik nyilvánvaló hatósági terror az ország egyes eldugott térségeiben, ahol rendőrök és szemhunyással túrt félkatonai szervezetek súlyosan bántalmaznak és megfélemlítenek romákat, lassan-lassan kialakítva azt a fajta rezervátumrendszert, melyben már-már a kijárási tilalom réme sejlik fel. Optimistán azt nyilatkozod, hogy „még nem minden vidéki cigányasszony” érzi a pozitív változást, ami szerinted elkezdődött. Az a helyzet, hogy a magyarországi cigányság kizárólag negatív hatásokat érzékel.

Tisztelt Miniszter úr! Pártod egyedülálló módon kétharmados politikai befolyáshoz jutott. Te magad hatalmas felelősséget vállaltál, amikor elfogadtad az óriási hatáskörrel rendelkező, összevont minisztérium vezetését. Szeretném benned erősíteni annak nyilvánvaló ismeretét, hogy az emberektől nem arra kaptatok megbízatást, hogy azt tegyetek, amit akartok, hogy

visszamenőleg jogokat vegyetek el, üldözzétek politikai ellenfeleiteket, és elhallgattassátok a másfajta véleményt. Te ráadásul kétszeresen is miniszterkedsz. Eredeti elköteleződésed szerint először is úgy, mint Isten igéjének a szolgája, amelyet az egyházi nyelv minister Verbi Divini-nek is nevez, másodsor pedig, mint az államügyek szolgája. Az előtted álló hatalmas kihívás ennek megfelelően arra is vonatkozik, hogy az adott szolgálat gyakorlása közben a rád ruházott hatalmat szolgatársaid bántalmazására, vagy a nekik való kötelező szolgálatra fordítod-e (Máté 24,49).

Ezért arra kérlek, fontold meg helyzetedet, és igaz emberhez méltóan tiltakozz a jogsértő egyházi törvény ellen. Kövess el mindent a személyedben is képviselt kormányzat által méltatlan helyzetbe hozott testvéreid jogainak helyreállítása (restitutio ad integrum) érdekében, hass oda, hogy ne akadályozzanak bennünket intézményeink fenntartásában.

És, hogy félre ne érts: nem csak a magunk egyházára, a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösségre gondolok!

Igen, arra kérlek, hogy emelj szót a naponta megbántott és megalázott „kicsinyekért”: cigány/roma és hajléktalan atyánkfiaiért, az ismét egyre erősödő félelem légkörében élő zsidó testvéreinkért éppúgy, mint az egységesen megsértett „kisegyházak” érdekében, valamint nyomorúságos helyzetben élő honfitársainkért. A diktálás, üzengetés és sértegetés helyett használd a tárgyalás és megegyezés keresés módszerét, „mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megjutalmaztassék a szerint, a miket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt.” (2 Korinthus 5,10)

Budapest, 2012. július 20.

Üdvözlettel:

Iványi Gábor

lelkipásztor, a szegények szolgálatára és oktatására létesített intézményeket is működtető egyház, a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség elnöke